

Na srdci

(in)formační měsíčník vikariátu
10/25 Pelhřimov, regionu F. B. Vaňka

I letos šli poutníci na hlavní želivskou pouť z různých směrů. Na snímku je skupina z Lukavce, která má v nohou poctivých 20 kilometrů v ne úplně příjemném počasí.
Foto: Eva Vrbová

Téma: Křesťanství a ekologie

Doporučený příspěvek: 40 Kč

Panna Maria v našem životě

Jeden italský lékař se snažil duchovní prázdnotu zaplnit kurzy buddhismu v Indii. Jednou podlehl nálehání své ženy, aby s ní navštívil Medžugorje. Souhlasil, ale jen jako doprovod. Ráno si při focení nového dne v dálce všiml blížící se postavy. Byla to neobyčejně krásná žena. Přišla až k němu, podívala se mu do očí a řekla: „Doktore, nech plavat buddhismus a uvěř mému Synu.“ Když se vzpamatoval, nikoho neviděl. Povzdechl si: „Bože, jestliže jsi mi

ukázal svou Matku, dej mi nějaké znamení.“ Když vyfotil nedaleké vyobrazení Proměnění Páně, první snímek vyšel normálně, ale druhý byl ozářen podivuhodným světlem. Od té chvíle v sobě chová vzpomínku na tu krásu. Řekl: „Mám v životě mnoho problémů. Můj syn si vzal půjčku, ale zbankrotoval. Ručil jsem mu majetkem. Zbavuji se všeho, na co jsem si vydělal: domku, auta, zařízení bytu... Není lehké přijít o vše. Ale od chvíle, kdy v sobě nosím setkání s tou krásou, už mě nic nezlomí.“ Od té doby má v ordinaci sošku Panny Marie.

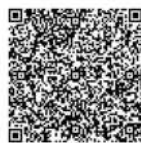
Maria mění životy lidí. Kdo se s ní jednou osobně setká, nemůže zůstat stejný. Něco se v něm mění. A nemusí to být zjevení. Začněte se pravidelně modlit růženec – a říjen je k tomu zvlášť zaměřen (7. 10. Panny Marie Růžencové) – Maria začne pomalu očišťovat a přetvářet vaše srdce. Růženec má dokonce i zdravotní benefity: opakováním slov „Ave Maria“ se zlepšuje dýchání, zklidňuje tep, upravuje tlak a přichází klid. Chceš-li se setkávat s ženou neobyčejné krásy a nechat se jí přetvářet, modli se růženec za druhé i za sebe, a budeš prospívat na duši i na těle.

P. Jaroslav Šmejkal, farář v Pacově

Na srdci - měsíčník farností vikaritátu Pelhřimov. **Příští uzávěrka: 17. října.** Za obsah odpovídá vikář P. Josef Sláčík. Redaktoři: Jan Mazanec (775 269 206, mazanec@centrum.cz), Tomáš Březina. Tisk: Rain, Jindřichův Hradec (náklad 620 ks). Registrace: MK ČR E 24463.

Prispět lze buď přímo v dotyčném kostele do kasičky nebo v sakristii, dále také na účet farnosti Pelhřimov 620616359/0800 (forma QR platby - viz kód vpravo).

Děkujeme za podporu! Archiv čísel najdete na **farpel.cz**.

1. Sv. Terezie od Dítěte Ježíše,
2. Svatých andělů strážných
4. Sv. Františka z Assisi
- 5. Dvacátá sedmá neděle v mezidobí**
7. Panny Marie Růžencové Památka
11. Sv. Jana XXIII., papeže
- 12. Dvacátá osmá neděle v mezidobí**
14. Sv. Kalista I., papeže a mučedníka
15. Sv. Terezie od Ježíše, panny a učitelky církve
16. Sv. Hedviky, řeholnice, Sv. Markéty Marie Alacoque, panny
17. Sv. Ignáce Antiochijského, biskupa a mučedníka
- 18. Svátek sv. Lukáše, evangelisty**
- 19. Dvacátá devátá neděle v mezidobí**
21. Bl. Karla Rakouského
22. Sv. Jana Pavla II., papeže
23. Sv. Jana Kapistránského, kněze
- 26. Třicátá neděle v mezidobí**
24. Sv. Antonína Marie Klareta, biskupa
- 28. Svátek sv. Šimona a Judy, apoštolů**

Z osobností měsíce: P. Jerzy Popiełuszko

Jerzy Popiełuszko (14. 9. 1947 – asi 19. října 1984) byl polský kněz, umučený příslušníky komunistické tajné policie. Vysvěcen byl v roce 1972, od roku 1980 působil v kostele sv. Stanislava Kostky ve Varšavě. Aktivně podporoval hnutí Solidarita, během stávký sloužil mše mezi dělníky, za výjimečného stavu organizoval mše za vlast. "Křesťanovi nemůže stačit, že jenom odsoudí zlo, lež, zbabělost, násilí, útlak a nenávisť, nýbrž musí být také autentickým svědkem, nositelem a hlasatelem spravedlnosti, dobra, pravdy, svobody a lásky," sdělil mimo jiné. Byl sledován polskou tajnou policií. Její příslušníci 19. října 1984 zastavili jeho auto, zbili ho, unesli a spoutaného se závažím hodili do přehrady na Visle. V roce 1997 zahájila katolická církev proces jeho blahoslavení a v roce 2014 pak proces svatořečení.

Kalendárium - náš vikarát

Horní Cerekev a okolní farnosti

3. 10. první pátek - Horní Cerekev a Počátky (17.00 adorace svátost smíření, 18.00 mše svatá)

5. 10. Farní kafe - po mších v Počátkách a v Horní Cerekvi

30. 10., 12.00-18.00 Veselá, adorace Nejsvětější svátosti.

Chvojnov a okolní farnosti

3. 10., 16.45 – Chvojnov, zahájení výuky náboženství na faře

5. 10., 18.00 – Chvojnov, 1. pátek (mše svatá, adorace)

10. 10., 18.00 – Chvojnov, dětská mše svatá

12. 10., po mši - Chvojnov, Misijní jarmark (**viz plakát**)

17. 10., 17.00 – Chvojnov, adorace před Nejsv. Svátostí, 18.00 – mše svatá

18.10., 19.00, Chvojnov, Večer chval (**viz plakát**)

Nový Rychnov a okolní farnosti

14.10., 18.00 - Řeženčice - mše svatá

25.10., 10.00 - Sázava, mše svatá k výročí posvěcení kaple

26.10. 11.00 - Branišov, po mši svaté pobožnost na hřbitově

31.10., 17.00 - Milíčov, mše svatá

31.10., 18.00 - Nový Rychnov - modlitby matek na faře

Pacov a okolní farnosti

2. 10., 18.00 - 3. 10., 18.00, Pacov, 24 hodinová adorace

5. 10., Pacov, pouť k sv. Michaelu Archandělu - mše 8:00, hlavní mše 9:30, korunka k Božímu milosrdenství a požehnání 15:00

Pelhřimov, Křemešník

1. 10.; 15. 10.; 29. 10., po mši (cca 18.45) – Pelhřimov, biblická hodina na faře

3. 10., 22.00 – Pelhřimov, farní sál, modlitby mužů

4. 10., 7.30 – Pelhřimov, Živá růže – mše v kostele sv. Bartoloměje

5.10. 16.00 – Pelhřimov, Večer chval v kostele (**viz plakát**)

10.10. - 12.10. – Pelhřimov, 40hodinová adorace v sále na faře

11. 10., 17.30 – Pelhřimov, modlitba celého růžence (Mariina výzva)
18.10., 17.30 – Křemešník, mše a Mariánské večeradlo
19.10., 10.00 – Pelhřimov, Farní kavárna – fara
24.10. 17.30 – Křemešník, modlitba celého růžence a mše sv.

Nový pořad bohoslužeb ve farnosti Černovice a Věžná

(změna běží od 1. září)

ve farním kostele v **Černovicích**: v úterý a pátek letní čas 18.00 hod., zimní čas 16.00 hod., v neděli v 9.30 hod.

ve filiálním kostele v **Křeči**: ve čtvrtek letní čas 18.00, zimní čas 16.00 hod. v sobotu lichý týden letní čas v 18.00hod, zimní čas 17.00 hod. s nedělní platností

ve filiálním kostele v **Lidmani**: v sobotu 1x v měsíci dle ohlášek, letní čas 16.30 hod., v zimní čas v 15.30 hod. s nedělní platností

ve farním kostele ve **Věžné**: v neděli v 8.00 hod.

ve filiálním kostele v **Obratani**: v sobotu sudý týden letní čas 18.00 hod., zimní čas v 17.00 hod. s nedělní platností

Růžencové pobožnosti v říjnu ve všední dny se budou konat po večerní mši svaté.

P. Jaroslav Scieraszewski

Personália

Dne 31. října oslaví 10. výročí kněžského svěcení (v řeckokatolické církvi, byzantském ritu) **P. Jaroslav Maxmilián Kašparů**, který pomáhá v řadě farností a též je autorem více než tří desítek knih z oblasti psychiatrie a duchovního života. Děkujeme za jeho duchovní službu a vyprošujeme hojnost Božího požehnání do dalších let.

On je náš Bůh,
my lid, ježž on pase,
ovce, jež vodi svou rukou.
Uslyšíte-li dnes jeho hlas,
nezatvrzujte svá srdce...

Ž 95, 7-8

Chrály

se společenstvím NOVý Eden

neděle 5. 10. 2025
16:00

kostel sv. Bartoloměje
Pelhřimov

Večer chval

ve Chvojnově

18/10/25

19.00

farní kostel

„Hospodin tě střeží, Hospodin je tvým ochráncem po tvé pravici.
Za dne ti slunce neublízí, ani měsíc v noci. Hospodin tě bude střežit
ode všeho zlého, střežit bude tvou duši. Hospodin bude střežit tvůj
odchod i příchod nyní i navěky.“

Ž 121, 5.8

farnost_chvojnov

MISIJNÍ JARMARK

neděle 12. října

po mši svatě před kostelem

MŮŽETE SE TĚŠIT NA:

drobné občerstvení

výrobky dětí z farního Spolča

VEŠKERÝ VÝTĚŽEK PŮJDE NA POMOC DĚTEM
V NEJCHUDŠÍCH ČÁSTECH SVĚTA

Více na www.missio.cz

VARHANNÍ MEDITACE MARTINA KUBÁTA

8. LISTOPADU OD 18 HODIN
KOSTEL VŠECH SVATÝCH
KAMENICE NAD LIPOU

VSTUPNÉ DOBROVOLNÉ
BUDE POUŽITO NA OPRAVU KAPLE SV. MÁŘI MAGDALENY
NA BRADLE V KAMENICI NAD LIPOU

<http://www.farnostkamenice.cz>

SETKÁNÍ ŽEN
Ženy ženám

Ohdarovaná

KAŽDÝ AŽ SLOUŽÍ DRUHÝM TÍM DAREM MILOSTI, KTERÝ PŘIJAL.
(1 PETR 4,10)

SOBOTA 22.11.2025, 10:00
KD MRÁKOTÍN

CHVÁLY SLOVO SVĚDECTVÍ OBČERSTVENÍ
ŽENY ŽENÁM INTRO PŘÍMLUVNÁ MODLITBA
SVÁTOST SMÍŘENÍ MODLITBA MŠE SVATÁ

PŘIHLAŠOVÁNÍ:

V PŘÍPADĚ DOTAZŮ KONTAKTUJTE:
SETKANI.ZENYZENAM@GMAIL.COM

Kalendárium - naše diecéze (i okolí)

3. - 4. 10., Praha - klášter minoritů, Slavnost svatého Františka - pátek 17.00 vigilijní mše svatá, 18.00 seminář o tradici kláštera, sobota 8.00 mše a ranní chvály, prohlídka kláštera, 18.00 slavnostní mše (F. Radkovský)

4. 10., Lomec, První sobota - 14.00 promítání filmu o Teilhardovi de Chardin, debata o tomto vizionářském vědci (moderuje F. Jirousová), 17.00 mše svatá

11. - 12. 10., Kájov, Hlavní kájovská pouť - sobota 18.00 zpověď, růženec, mše, světelný průvod a celonoční adorace, neděle 7.00 chvály, 8.00 ranní mše, 10.00 hlavní mše - otec biskup Vlastimil, 13.30 mariánské litanie a požehnání

16. - 21. 10., Želiv, seminář Otcovo srdce - zakoušení Otcovské lásky, odpuštění a přijetí; zakořenění v identitě Božích synů a dcer a uzdravení vnitřních zranění. Vede český tým Otcova srdce.

18. 10., Milevsko, Jubilejní pouť pro děti - pěšky do baziliky, mše svatá, prohlídka v klášteře, křížová cesta, Kamenný most, park Bažantnice.

25. 10. České Budějovice, duchovní obnova - P. Martin Sedloň, OMI, z Klokot, téma: Být poutníkem naděje. 9.00-16.00 v katedrále.

26. 10. Želiv, varhanní koncert - 16.00 festival Varhanní Vysočina

1. 11. České Budějovice, jáhenské svěcení - 10.00 katedrála, přijmou jáhenské svěcení Mariano Zanolli a Giovanni Giuliani

7. - 9. 11. Želiv, Prorocký víkend - seminář povede Marek Novák, manželé Beranovi a další členové týmu.

22. 11. Mrákotín, setkání Ženy ženám - viz plakát vlevo

Pražský arcibiskup Jan Graubner zavítal do Pelhřimova

Při své pouti v Pelhřimově nás 2. září navštívili arcibiskup Jan Graubner, biskup Václav Malý a biskup Zdeněk Wasserbauer a s nimi sedm jáhnů. Měli jsme tu čest účastnit se společně mše svaté. **(vtd)**

Povýšení sv. Kříže s ostatky sv. kříže - N. Rychnov 14. 9.

Foto: Stanislava Tichá

První farní snídaně ve Chvojnově zaplnila deset stolů

Poslední prosluněnou srpnovou nedělí po mši svaté, během které otec Benedikt požehnal školákům aktovky, se v naší farnosti konala první farní snídaně. Opět se krásně ukázalo, jaké požehnání je, když farnost dokáže spolupracovat - deset stolů přeplněných dobrotami, které upekli místní farníci, se zaplnilo hned po mši svaté a společně s kávou, čajem a mnohými jinými pochutinami jsme strávili příjemné dopoledne. Kuriozitou pro mladší zúčastněné byla vynikající cukrová vata.

Děkujeme všem, kteří se nějak zapojili do této krásné akce - ať přípravou dobrot, nebo jejich samotným snědením. Těšíme se na další společné akce protkané Boží láskou, které nás čekají. **Tereza Kostková**

Foto: Tereza Rychtaříková

Na pouť do Želiva se vydala procesí z Chvojnova i Lukavce

Foto: Jana Pavlíková
a Eva Vrbová

Přijmi pečeť darů Ducha svatého - biřmování v Pacově

Slovy z titulku spojenými s mazáním olejem-křížmem a vkládáním rukou uděloval náš pan biskup Vlastimil Kročil 10. srpna při mši svaté v našem pacovském kostele svatého Michaela Archanděla svátost biřmování.

Letos byli sice jenom tři adepti na přijetí této svátosti křesťanské dospělosti, ale byli od našeho P. Šmejkalů dobře připraveni a odhodláni být navždy k službám našeho Pána. Kéž také nikdy nezapomenou na moudrá a poučná slova pana biskupa a kéž Duch svatý, který byl poprvé seslán v podobě ohnivých jazyků na apoštoly, jim i nám všem dává to hlavní světlo pro život.

Jistě nejen já jsem si při této mši svaté připomněla, co se se mnou během mého biřmování stalo a co tedy trvá. Křtem jsme připodobnění Kristu a včlenění do jeho těla-církve a biřmování pak toto včlenění dovršuje a otevírá nám nevratně přístup k potřebnému obdarování Duchem svatým.

I navzdory naší křehkosti, nedokonalosti a váhavosti nám obě tyto svátosti zaručují, že patříme k Bohu, a že jsme patřičně vybaveni k tomu, abychom konali Boží věci. Připomněli jsme si všechny dary Ducha svatého, které pan biskup v promluvě podrobně rozebral.

Když mluvil o zodpovědnosti a uváděl příklad ze své praxe o nebezpečí sekt, uvědomila jsem si, jak je důležité prosit o Ducha svatého. Pokud totiž Slovo není ožíváno a osvětlováno Duchem Božím, může se stát podkladem vzniku sekt a zdůvodněním náboženského násilí.

Vždyť židovští předáci právě na základě (svého výkladu) Božího slova odsoudili Pána Ježíše k smrti. U nás v Jetřichovci máme kapličku zasvěcenou Duchu svatému s velkým obrazem, jak o Letnicích sestupuje Duch svatý na apoštoly, kteří byli spolu s Pannou Marií shromážděni ve večeradle.

Ráda se do této kapličky chodím modlit, více tu cítím přítomnost Ducha svatého a nacházím zde povzbuzení při pohledu na apoštoly, jejichž víra byla také nejprve nedokonalá a kolísavá, ale pak se stala pevnou a plodnou. Petr, kterého strach z obvinění jedné ženy přivedl k trojímu zapření, se chová jako "skála". I ostatní, kteří dosud řešili spory o své ambice, jsou teď schopni být "jedno srdce a jedna duše"...

Tolik potřebujeme sílu Ducha svatého, který přivádí lidi k vzájemnému porozumění a smíření a posiluje jednotu. Může nám pomoci k celoživotnímu nasazení navzdory strachu, že zklameme. I za naše biřmovance je potřeba se modlit, aby nalézali sílu pro křesťanský život a šíření víry a aby měli dobrého přítele a rádce ve svém kmotrovi.

Pan biskup daroval biřmovancům, ministrantům i dalším farníkům, s kterými se setkal, růženec, aby nám byl průvodcem a motivací na cestě, kterou se vydáme. Moc za vše děkujeme! Kéž Panna Maria, jako snoubenka Ducha svatého, vyprosí nám všem, abychom se stali podle jejího vzoru učenlivými žáky a dovedli svou víru vyznávat slovem i životem!

Marie Simandlová, Jetřichovec

Foto: Miroslav Holer

Chvojnovská fara se proměnila v táborovou základnu

Předposlední prázdninový týden patřil ve Chvojnově tradičnímu farnímu táboru, kdy jsme v počtu 34 účastníků na týden obsadili faru a její zahradu. Celou dobu nás provázelo téma τέρας [tépasik], během nějž jsme zničili tři příšery, které ohrožovaly obyvatelstvo místních lesů. Kromě projevení odvahy jsme museli prokázat i trpělivost a týmového ducha, díky čemuž jsme si užili spoustu legrace během mnoha běhacích i strategických her. V úterý jsme dokonce navštívili pelhřimovské Muzeum strašidel a Peklo, výlet zakončil piknikem v městských Sadech. Děkujeme všem dětem za jejich nasazení a nadšení, rodičům za důvěru a celé farnosti za modlitby, které nás nesly celý týden na Boží vlně! **Tereza Kostková**

Foto: Aneta Prokopová

U Váňovy studánky lidé oslavili Narození Panny Marie

Dne 8. září na svátek Narození Panny Marie se konala mše svatá u Váňovy studánky. S P. Václavem Šikou ji celebroidli i P. Jan Poul a P. Pavel Šimák. Pouť se vydařila za velké účasti a patří poděkování dvěma farníkům za občerstvení.

Marie Maryšková

Foto: autorka a P. Pavel Šimák

V 94 letech se může těšit ze svého praprapravnoučka

Rádi bychom se s farní rodinou podělili o radostnou a i výjimečnou událost. Paní Vlasta Nápravníková (94 let), která celý život bydlí v Proseči-Obořišti, se stala v tomto roce praprababičkou.

Vychovala tři děti, od nich má 8 vnoučat, 12 pravnoučat a nejmladší člen rodiny (*na snímku s ní*) je praprapravnouček Mikuláš.

Bohu díky za tak pestrý a plný život.

Jana Nápravníková, Proseč-Obořiště

Úcta k přírodě ve světle encykliky Laudato si'

Svátek svatého Františka z Assisi (4. října), patrona ekologie, je dobrou příležitostí zamyslet se nad tím, jak má vypadat zdravý křesťanský vztah ke stvoření. Není náhodou, že první papež, který si vybral jméno František, k tomuto tématu vydal zásadní text.

Letos uplynulo 10 let od vydání Františkovy encykliky Laudato si'. Předpokládám, že název neznámý není, ale za sebe mohu říci, že jsem ji přečetla až nyní. Protože je to významný dokument nejen pro církev, ale pro celý svět, pojďme společně objevit jeho poselství.

František nám říká, že planeta je náš společný dům a příroda není pouhým zdrojem surovin k vyčerpání, ale vzácným darem, který jsme povoláni chránit a předávat budoucím generacím.

Dokument vyzývá každého člověka k zodpovědnosti vůči přírodě i vůči chudým, protože klimatickými změnami, znečištěním a ekologickou krizí trpí nejvíce ti nejzranitelnější obyvatelé naší planety.

Úcta k přírodě podle Laudato si' vyžaduje změnu životního stylu. Místo bezbřehého konzumu a plýtvání máme volit střídmost a odpovědné hospodaření. Papež volá po návratu k jednoduchosti, schopnosti obdivovat krásu světa a děkovat za ni. Současně apeluje na politické i ekonomické struktury, aby chránily klima, podporovaly obnovitelné zdroje a vytvářely spravedlivější podmínky pro všechny.

V době, kdy je planeta ohrožena globálním oteplováním a ničením ekosystémů, zaznívá poselství Laudato si' jako varovný hlas i nadějná výzva. Úcta k přírodě se stává morální povinností, která přesahuje hranice náboženství a oslovuje každého člověka dobré vůle.

(eč)

Laudato si' znamená latinsky **Tobě buď chvála**. Druhá encyklika papeže Františka (2015) vyvolala mnohem větší pozornost mediálního světa než běžné papežské encykliky. V naší zemi dokonce vznikla iniciativa Žít Laudato si', která chce témata zmíněná v encyklice uvádět do praxe. Více informací lze najít na www.zitlaudatosi.cz.

Jak má křesťan žít tak, aby dobře spravoval Zemi?

- **Křesťanství a ekologie nejsou odlišné oblasti.** Pokud máme na mysli ekologii jakožto péči o životní prostředí, pak křesťanství může být jejím průkopníkem. Třeba důrazem na život podle vyššího řádu, nehromadění bohatství, důrazem na dobrovolnou skromnost a vděčné přijímání života, ve kterém - na rozdíl od konzumního stylu života - nemusí mít všechno. Křesťanství vede jinam než reklama slibující ráj na zemi pro toho, kdo si něco koupí. Pro toho, kdo upřímně žije v křesťanství, může být radostí i něco nemít.

- Židé a křesťané někdy bývají obviňováni, že slova První knihy Mojžíšovy „**podmanit si zemi**“ pochopili jako podmět k tomu, abychom planetě dominovali - ovládali ji bezohledným pánovitým způsobem, podmanili si ji a vydrancovali, jak se nám to hodí. Ale je špatným pánem domu ten, který vše a všechny využívá, jen aby se měl na čas dobře; který nemyslí na ostatní, na ty, kdo v tom domě budou žít dál. A navíc: my pány nejsme. Bible nám říká: Bůh je Pánem, my jsme jen správci v krásné zahradě, kterou nám on dal na starost. Nejsme měřítkem, podle něžž se má vše uspořádat. Řád světa dal Bůh a my jsme před ním zodpovědní za jeho respektování. Nehlásáme tedy: „Zpátky na stromy, člověk nemá právo na světě nic předělavat.“ Naopak, k našemu poslání patří to, že máme zemi kultivovat a přetvářet. Ale i v tom sledujeme Boží vůli a soulad s tvorstvem.

- Jak **dobře žít, aby člověk nepoškozoval životní prostředí?** Člověk má sledovat a pídít se po tom, co si kupuje, z čeho to je, v čem je to zabalené, co znamená používání recyklovaných obalů... Vždy, když mám někam jet autem, kladu si otázku, jestli je to opravdu nutné. Těžko se stanovuje přesná hranice, ale já bych ji hledal uprostřed svého srdce. Svou víru a vztah k Bohu a k jeho řádu považuji za světlo, které se dotýká všeho. Když je člověk ochoten nechat si od Boha - a to třeba i skrze druhé lidi - mluvit do toho, jak žije a čím se zabývá (a týká se to i životního prostředí), a je přitom otevřený, citlivý a ohleduplný, pak nemůže dělat nějaké velké průšvihy. Stačí jen mít zájem o důležité informace. Když budu chtít, tak si je najdu.

(P. Miloš František Převrátíl, Katolický týdeník, kráceno)

Na rozdíl od výletu nás v cíli pouti Někdo čeká

S tématem tohoto čísla souvisí i to, že v dnešní hektické době se mnoho lidí vydává trávit čas v přírodě – a jednou z forem je také putování. I v našem vikariátu v poslední době roste obliba a počet pěších poutí. Řadu z nich spolupořádají Jana a Petr Coufalovi z Radňova. Petra Coufala jsme se proto zeptali:

Začnu trochu zeširoka. Jaký je Tvůj vztah k přírodě?

Přírodu mám moc rád. S přírodou jsem byl v kontaktu díky mým rodičům od útlého mládí. Chodili jsme na výlety, prázdniny jsme trávili na zahradě, v lese, u vody. Mé dětství bylo ovlivněno knihami a příběhy o zálesácích a dobrodruzích. S mým bráchou Honzou a kamarády jsme si hráli na indiány, kovboje a zálesáky. Těšilo nás hrát si v lese, přespávat tam, vnímat různé vůně a barvy přírody, poznávat pestrost rostlin i živočichů a vracet se domů navonění kouřem z ohýnků. Až s přibývajícím věkem jsem si začal uvědomovat, že je celá příroda vlastně moc šikovně vymyšlená a udělaná a že to tam všechno skoro až zázračně a moudře funguje.

Jsem rád, že i moje žena Janča má pozitivní vztah k přírodě. Už od první třídy jezdila na tábory, kde spali ve stanech s podsadami, hráli hry v lese, koupali se v rybníce... A s rodinou každé léto jezdila k Brněnské přehradě a na Vysočinu.

Bydlíte na vesnici, jste tedy přírodě velmi blízko. Proč ještě rádi putujete?

Je to i proto, že nás těší být na cestě s těmi, kteří také rádi putují. Chodíme společně my dospěláci středního věku, důchodci, mládežníci i děti. Tato věková barevnost se nám moc líbí a myslím, že nám to docela prospívá. Posledních pár let putujeme převážně se skupinkou z pelhřimovské farnosti, ale moc nás těší, když se k nám přidá i někdo odjinud.

Vzpomeňte si, kdy jsi s poutěmi začal?

Před více než deseti lety jsem se zúčastnil tenkrát již tradiční dvou-denní pouti z Pelhřimova do Klokot, organizovanou naším bývalým farářem otcem Jaromírem (*Stehlíkem – pozn. red.*). Na toto putování

Jana a Petr Coufalovi (uprostřed) při předloňském podzimním putování na Křemešník. Foto: archiv Františka Čekala

jsem tenkrát nahlížel jako na obyčejný výlet, kde se bude pochodovat, modlit a zpívat. Moc očekávání jsem od něj tenkrát neměl.

Domů jsem se ale vrátil obohacený o nová přátelství a zážitky a také překvapený, jaký to byl milý čas. V myšlenkách jsem se pak k této pouti rád vracíval. Ani nevím, jak se to událo, ale zjistil jsem, že bych chtěl putovat zase, že v cíli pouti – v Klokotech – na mě Někdo čeká a že se na mě těší. Těší se na mě i na všechno, co je ve mně, i to, co s sebou přináším k uzdravení. A tak jsem v roce 2016, v roce Božího milosrdenství, začal sám putovávat do Klokot.

Nějak jsem si uvědomoval, že je to rok nabídnutý i mně, že Boží milosrdenství není někde daleko na výšinách, ale na dosah i pro mě. Z poutí jsem se vracel možná unavený, ale šťastnější. Při putování do Klokot jsem se většinou svezl kousek cesty vlakem anebo autem, podle toho, kolik jsem měl na putování času. A potom už jsem šel “po svých”. Někdy jsem šel jen s batůžkem, jindy s batohem nacpaným svetry a spacákem.

Cítíš rozdíl mezi výletem a putováním?

Jak při putování, tak i při výletu zažíváme ledačco během cesty, povídáme si, nasloucháme, odpočíváme, svačíme a dobýváme cíle. Ale při pouti bychom měli myslet na to, že nás v cíli putování Někdo čeká a my tam jdeme se s něčím podělit, něco mu odevzdat a něco si odnést. A o tom setkání můžeme cestou přemýšlet a připravit se na něj.

Co konkrétně při chůzi zažíváš?

Mám rád putování v hezké přírodě, připadám si pak jako její součást. Mám pocit, že se při delším pobytu v přírodě měním a víc vnímám blízkost našeho nebeského Tatínka a Stvořitele. Putování je pro mě krásný čas. Čas, který je nejen výletem v nějaké krajině, ale je i časem poznávání, časem setkání, časem ticha a naslouchání. Je to pro mě čas odevzdávání, obdarovávání a uzdravování.

Letošní putování z Radňova - právě od Coufalů - na hlavní křemešnickou pouť. Foto: Jan Mazanec

Jak se vám podařilo spojit poutě s letošním Jubilejním rokem?

Ano, tento rok hodně putujeme s naší farní poutnickou partou na jubilejní místa Milostivého léta. Mám radost z toho, že tam pak můžeme prosit o milosti, dary a smazání dluhů a špíny, která vznikla našim špatným chováním. Mám radost, že se na těchto místech můžeme vystavovat Boží blízkosti a nechávat se uzdravovat.

Co Tě letos, v roce Poutníků naděje, potěšilo?

Během letních prázdnin jsme s Jančou a naší Eliškou jezdili o sobotách na Křemešník na polední mši svatou. Většinou se nás v kostele sešlo třeba okolo deseti, dvaceti. Ale jednou jsme tam dorazili a nečekaně byl kostel plný poutníků z okolních farností, kteří přijeli s otcem Petrem Konopíkem z Nového Rychnova. On sloužil sváteční mši svatou a hovořil o milostech, které můžeme na jubilejních místech získávat. Na závěr jsme se všichni společně pomodlili za získání plnomocných odpustků... A nedávno jsme cestou na Křemešník pro změnu potkali putující poutníky z Horní Cerekve v čele s otcem Martinem Bráchou. Moc mě těší a hřeje, když vidím, jak naši duchovní pastýři vedou nás - svěřené ovečky - dobrým směrem.

Eva Čekalová

Přání Petra Coufala

Vzpomínám si, že jako děti jsme chodili o prázdninách do lesa na houby přes hrozně dlouhé pole a vždycky nás děsila představa toho, že se před obědem potáhneme v tom vedru s plnými košíky hub zpátky a budeme utahání a "uvaření". Naštěstí byla na kraji lesa krásná studánka, kde jsme se nikdy nezapomněli zastavit a kde jsme se občerstvili a načerpali sílu pro cestu zpět.

Přál bych nám všem v tomto milostiplném roce, ať poutníkům či houbařům, abychom vyhledávali opravdové studánky a nezapomínali se řádně občerstvit a načerpat sílu pro cestu zpět.

Mimochodem také název Pelhřimov odkazuje k jménu Pilgrim (česky Pelhřim), které vzniklo z latinského *Pelgrinus* (**poutník**, cizinec, zde ale zakladatel města - pražský biskup).

Co je cílem nové rubriky Odpovědنا?

Řada lidí v dnešním rychle měnícím se světě hledá odpovědi, které by jim pomohly se orientovat. Snad může napomoci naše nová rubrika **Odpovědنا**. Bude navázána na témata časopisu, případně liturgická období. Odpovědi a otázky jsou čerpány z **YouCat** (Youth catechism), což je oficiální katechismus určený pro mládež. Byl vydán v Německu v roce 2011 a pracovala na něm skupina teologů, kněží i laických křesťanů pod vedením vídeňského kardinála Christopa Schönborna.

Může člověk věřit Darwinovi a zároveň Bibli?

Pocházejí od Boha i přírodní zákony a přirozené řády?

Ovšem, i přírodní zákony a přirozené řády patří do Božího stvoření.

Člověk není nepopsaný list. Řídí se řádem a zákony bytí, které Bůh vložil do svého stvoření. Křesťan si jednoduše nedělá, co se mu zachce. Ví totiž, že by škodil sobě i svému okolí, kdyby popíral přírodní zákony, kdyby užíval věci proti jejich řádu, a snažil by se být chytřejší než Bůh, který je stvořil.

* * *

Může být člověk věřit ve Stvořitele, a zároveň být zastáncem evoluční teorie (*ta říká, že život na Zemi se vyvíjí skrze změny v populacích organismů, a to tzv. přirozeným výběrem, který objevil Charles Darwin – pozn. red.*)?

Ano, víra je otevřená poznatkům a hypotézám přírodních věd. Teologie nemá přírodovědeckou kompetenci; přírodní vědy zase nemají teologickou. Přírodní vědy nemohou vyloučit, že ve stvoření probíhají cílené procesy; víra zase nemůže definovat, jak se tyto procesy v průběhu vývoje přírody konkrétně uskutečňují. Křesťan může přijmout evoluční teorii, pokud ovšem nepropadne mylnému přesvědčení evolucionismu, který se na člověka dívá jako na nahodilý výsledek biologických procesů.

* * *

Jan Brueghel ml.: Bůh stvořil Slunce, Měsíc a hvězdy Foto: Wikipedia

Jak máme zacházet se stvořením?

Plníme Boží stvořitelský úkol, když pečujeme o zemi s její rozmanitostí, krásou a bohatstvím jako o svůj životní prostor a když tento prostor moudře uchováváme, aby se v něm dobře žilo i příštím generacím. Člověk by měl ve stvořeních ctít svého Stvořitele, a proto s nimi zacházet nanejvýš pozorně a spolehlivě.

V knize Genesis se dočteme: „Plodte a množte se, naplňte zemi a podmaňte si ji.“ Podmaňování ale není právo nakládat si s Božím stvořením dle libosti. Být stvořen podle Božího obrazu znamená, že se má člověk o zemi starat jako pastýř a ochránce. Proto také dále čteme: „Hospodin Bůh postavil člověka do zahrady v Edenu, aby ji obdělával a střežil.“ Člověku je dovoleno užívat rostlin a zvířat a jíst je (viz Gn 1,29 a Gn 9,3-4), ale není mu dovoleno zvířata týrat nebo je chovat neodpovídajícím způsobem.

připravila (mn)

Byl jsem duchovní sirotek. A dnes se cítím pořád ještě jako baby-opat, říká opat želivského kláštera

Želivský opat P. Tadeáš Róbert Spišák vedl minulou zimu adventní duchovní obnovu ve farnosti u kostela Stěti sv. Jana Křtitele v Praze-Hostivaři. A při této příležitosti s ním pořídila rozhovor redaktorka tamních Farních listů Lucie Buchtíková. Ta je dcerou manželů Barbary a Jana Litomiských z Vyskytné (otec podepsal Chartu 77, rodina si s komunisty užila svoje, matka po r. 1989 řadu let vedla pelhřimovskou Charitu). Se svolením autorky i otce opata přetiskujeme zkrácenou část rozhovoru. (hm)

Tadeáš Róbert Spišák, OPraem se narodil v roce 1982 v Košicích. Je nejstarší ze tří sourozenců. Loni mu zemřel tatínek. Maminku má zhruba polovinu roku u sebe v Želivě a polovinu roku na Slovensku.

Jak jste přišel do Čech?

Jako Boží sirotek, nebo lépe řečeno duchovní sirotek. Duchovní sirotek je křesťan, který Pána Boha nemá v srdci jako otce. Dlouhou dobu jsem chodil jako takový křesťan-nekřesťan. Pána Boha jsem nějak znal a zároveň ho hledal. Dlouho jsem znal jen Krista ukřižovaného. Pocházím z rodiny, která až na tatínka víru praktikovala. Musel jsem třeba chodit na nedělní mše, i když se mi nechtělo. Když jsem pak byl puberták a v mé rodině došlo k problémům (tatínek měl problémy s alkoholem), stala se pro mě víra a Pán Ježíš takovým parťákem v utrpení. Ale byl to Kristus ukřižovaný, nebyl to Kristus vzkříšený. Viděl jsem Ježíše jako toho, který mi rozumí, ale ne jako někoho, kdo pro mě může něco udělat.

To, že Ježíš pro mě byl dobrý přítel, byla pak hlavní motivace, proč jsem po střední škole chtěl studovat na kněze. Podvědomě jsem však zároveň hledal něco lidského – tátu, který je dokonalý. Po gymnáziu jsem nastoupil do společenství vincentinů. Hledal jsem tátu v kněžích

a hodně mě zklamalo, že kněz vám toho pozemského otce nemůže nahradit. Kněz je duchovní otec, ne pozemský. Vy musíte najít Pána Boha jako otce, který vám doplní to, čeho se vám v životě nedostává. A protože jsem to tam nenašel, tak jako nevyzrálý a zklamaný člověk jsem se dostal k premonstrátům do Želiva, když tady byl opatem Slovák Bronislav Ignác Kramár. Poznal jsem ho jako velice statečného člověka, který dává lidem druhou šanci a nesoudí. Ono je to totiž podezřelé, když odcházíte z jedné komunity do druhé. Může to znamenat, že neumíte s nikým vydržet, že je nějaká chyba na vaší straně.

To, že mě přijal, mě paradoxně dostalo do té zralosti, najednou jsem krácel po vodě. Do té doby jsem byl velký introvert a ustrašený člověk. K premonstrátům jsem tedy vstoupil jako duchovní sirotek, který hledá ujištění v pozemských věcech a lidech, ne v Bohu. Pořád ještě jsem hledal toho tátu nebo to, co jsem v životě nedostal, v církvi a v kněžích. Našel jsem to až díky lidem, kteří mi zprostředkovali, že Bůh Otec je láska a že Bůh je trochu jiný, než jsou naše zkušenosti ze života.

Byl to tedy nějaký moment, kdy se tohle stalo?

To jsou teda otázky na tělo. Ale je pravda, že kdybych to neřekl, neřekl bych o sobě nic. Tohle je jádro, proč jsem knězem a řeholníkem. Takže jak se to stalo: Když jsem nastoupil do kláštera, dostal jsem hned v noviciátu z těch všech těžkostí, které jsem v životě ještě nevyřešil, Crohnovu nemoc. Najednou jsem měsíc v noviciátu prožil v nemocnici a všechno bylo nejisté. To mě vedlo k myšlenkám, že tedy jestli Pán Bůh bude chtít, tak knězem budu, a jestli nebude, tak nebudu. Nebylo to najednou jenom o tom, co chci já. Nakonec jsem se knězem stal.

V roce 2011 k nám dorazil Pat Collins, irský misionář, kterého sem pozval bývalý opat Jáchym Jaroslav Šimek. Měl tady duchovní cvičení na téma víra. Celý týden rozebíral tohle téma a v jeden den mluvil o očekávající víře. Víře, kterou bychom měli mít, protože Bůh Otec je ten, který nám chce dát to dobré, chce v našem životě něco udělat, chce nás obdarovat. Vždycky mě bavila teologie, bavilo mě studovat a hledat, jaký Pán Bůh je. Ale tohle pro mě bylo poučení, které jsem nedostal, ani když jsem se připravoval na biřmování nebo svaté při-

jímání. A v ten den ten kněz, který vůbec nevypadal, že by byl nějakým charismatikem, řekl, že se bude modlit za uzdravení a že chce, abychom já a bývalý pan opat – tehdy to byl můj pan farář a já byl kaplanem – dávali pomazání nemocným. Jenže já jsem v ten den prostě nestíhal a na program jsem dorazil pozdě a byl tam jen jako účastník. Seděl jsem v kapli, v první řadě vedle Jáchyma, který byl připraven dávat pomazání nemocných. A já jsem si tak řekl, že si to užiji. Věřil jsem, že Pán Bůh uzdravuje, ale říkal jsem si, že rozhodně ne mě. Měl jsem to tak hodně matematicky a zákonicky postavené – musíme si to zasloužit, já toho nejsem hoden.

Kněz se modlil, dal společně s Jáchymem pomazání nemocných. A potom najednou dostával slova poznání, že se ještě chce pomodlit za někoho, kdo má takové a takové problémy... Jako první se chtěl pomodlit za někoho, kdo má problém s krkem. Nikdo to nevěděl, ale mě v ten den bolelo v krku. Přihlásil jsem se tedy a on vyzval lidi kolem mě, ať na mě vloží ruku a ať se za mě modlí. A já cítil, že Pán Bůh něco dělá. Cítil jsem teplo nejenom z těch rukou, ale v celém těle jsem cítil, že se něco děje. Tak jsem byl v očekávání, co ještě bude. Modlil se za další nemoci. A pak řekl: "A je tady někdo, kdo má problémy s trávením? Je tam nějaký zánět?" Neřekl přesně Crohnova

Primiční mše svatá
ve slovenské Čaně
6. září 2009. Foto:
archiv farnosti Čaňa

nemoc, ale když to popisoval, byl jsem jediný, který podruhé zvedl ruku. A to jsem si ještě říkal – budu se hlásit, abych nebyl jako hypochondr, který se hlásí na každou nemoc. A byť o mně nic nevěděl, tak se modlil modlitbu, která mě dostala k slzám. Zároveň jsem cítil, že se v mém břiše něco děje. Ono to bylo taky slyšet. Jáchym mi potom říkal: „Tadeáši, tobě tam všechno pracovalo.“ Tu noc jsem nemohl usnout. Z radosti, že jsem prožil, že Bůh je mocný, že si na mě vzpomněl. Že nejsem ten, jak jsem si to o sobě myslel – že jsem nikdo nebo že jsem méněcenný nebo prostě takové lži, které nám ďábel říká, když jsme zranění.

Jak se cítíte v roli opata? Opatem želivského kláštera jste teprve dva a půl roku (rozhovor pořízen v zimě 2024 – pozn. red.).

Jako baby-opat.

Věkem? Nebo že jste jím krátce?

I věkem - jsem momentálně nejmladším členem naší kanonie – a taky zkušeností. To všechno, co mě Pán Bůh naučil, když jsem nebyl opatem, a z čeho mě tak nějak dostal, abych přemýšlel o Pánu Bohu, o světě i o sobě jinak, najednou musím prohloubit jako opat. Jsem v pozici, kdy mám zodpovědnost. A spolehněte se na Pána Boha, když lidi nemáte pod kontrolou, nemůžete je přivázat na řetěz a něco jim

Po zvolení opatem, před třemi lety. Foto: archiv kláštera

přikázat, musíte je motivovat. Spolehněte se na to, že Bůh je dobrý otec, když kolikrát musíte řešit trable. Nebo jak se spolehnout na lidi kolem, když nerozumím hospodářským věcem a ekonomice. Protože já studoval teologii...

A jde to?

Zjistil jsem, že se musím sdílet o svých pocitech a o svých problémech i v komunitě. Jsem moc vděčný za své bratry. Jsem jim také vděčný, když mi řeknou: Tadeáš, máš toho moc, brzdi. A potom mě zachraňují skvělí laici. Děje se mi taková věc: když mám těžké chvíle, dorazí sem často kamarádi, laici hluboké víry, kteří žijí v nějakých spole-

čenstvích a modlí se za mě. Zazvoní a prostě řeknou: Tadeáš, já jsem cítil, že se za tebe máme pomodlit. Tak to mě vždycky dojíká. Ale teď jsem taky vysloveně vyhledal v duchovní oblasti člověka, který zná obtíže lídra a který mě bude víc doprovázet. A potom jsem vyhledal taky laika, který má zkušenost lídra. Nejsem člověk managementu, jsem člověk, který se nadchne a hned do něčeho jde. A on mi svými otázkami pomáhá vyřešit, co jsou moje priority, na co bych se měl zaměřit a čemu říkat ne.

Premonstráti jsou řádem, který není mnišský, působíte i ve farnostech. Jak ovlivňuje váš pohled na roli církve v dnešním světě to, že máte zkušenost s životem v řádové komunitě, a zároveň úzký kontakt s laiky a běžnými věřícími ve farnosti?

Pokud bychom neměli naše zaměstnance, naše věrné farníky a dobrovolníky, klášter by nemohl existovat. Pro mě je dnes doba laiků. Nechci, aby to vyznělo jako fráze. V církvi se podcenila psychologie mezi kněžími a biskupy. Někdy si pan farář myslí, že je nejmoudřejší na světě, že to, že je farář, je to hlavní. I bratřím říkám, že je důležité si uvědomit, že jsem v první řadě Boží syn, muž, gentleman, a až potom kněz, opat a všechno, co v církvi můžu být. Musí tam být to lidské.

Potkávám krásné rodiny, kde evangelium prostě zakotvilo, jsou živí. Oni mě učí lidskosti. Když tady dorazím za nejstarší babičkou, která je ještě při síle, a ona nám chce dát to poslední z lednice, a ještě nám vynadá, že jsme se neohlásili, že by něco připravila... Vy žasnete nad krásou té obyčejné ženy, která možná na setkání neodpoví na teologické otázky, ale má lásku k Pánu Bohu i k lidem.

Lucie Buchtíková

P. Tadeáš Róbert Spišák složil slavné sliby v premonstrátském řádu roku 2009 a téhož roku přijal kněžské svěcení. Po něm působil jako farní vikář v Želivě, v Humpolci a také pracoval jako kaplan pro mládež humpoleckého vikariátu. Od r. 2014 sloužil jako správce farnosti v Želivě, pak i v Jirčích. Od r. Dne 1. 1. 2016 byl jmenován převorem kláštera. V květnu 2022 (ve věku 40 let, jako jeden z nejmłodších) zvolen 52. želivským opatem, nahradil P. Jáchyma Jaroslava Šimka, kterému končilo funkční období. Úřad je mu svěřen na 10 let.

Po semináři Otcovo srdce získáte novou identitu

V srpnu jsem se na Velehradě zúčastnila semináře Otcovo srdce (*mnozí z vás ho můžete absolvovat v želivském klášteře 16.-21. října- viz vepředu v akcích*). To, co jsme tam zažili, se nedá v krátkosti sdělit, navíc se jedná o dost osobní (až intimní) věci.

Jen bych ráda napsala o tom, že Pán Bůh opravdu jednal v každém z nás. Celých těch pět šest dnů jsme byli citlivě vedeni (přednáškami, chválami, modlitbami, svědectvími a dalšími aktivitami) k tomu, abychom Boha Otce přijali jako božskou osobu, která nás opravdu miluje.

Hlavou tento fakt všichni tak nějak přijímáme, ale jak se říká, nejdelší cesta vede z hlavy do srdce. A díky tomuto semináři se mnoho věcí stalo, uvolnilo, uzdravilo a posunulo k lepšímu. Vraceli jsme se domů sice do stejných okolností a mezi stejné lidi, ale už ne stejní.

Naše identita je nově opřena o skutečnost milovaných dětí Božích, o skutečnost žití v jeho přítomnosti a o bezpodmínečné přijetí.

Foto: autorka

Jako ochutnávku přináším například jiný pohled na podobenství O marnotratném synu, který se pro nás stal podobenstvím O marnotratném otci (tedy tomu, který plýtvá láskou).

A na závěr jsme odjížděli s heslem „Plastové kladívko“. Byl nám totiž vyprávěn příběh Roberta de Hoxara (zakladatele semináře), který se svým synem a svým čtyřletým vnukem opravovali okenní rám. Oba starší muži používali různá kladívka a hřebíky a občas také nejmenšího pustili s jeho plastovým kladívkem k práci.

Ten s velkým nadšením pracoval a tvářil se opravdu důležitě. Po skončení šel do kuchyně za svou maminkou, která se ho ptala: „Tak co, jak ti to šlo pomáhat tatínkovi a dědečkovi?“ On se vážně a zaraženě na maminku podíval a řekl: „Jak pomáhal? To oni pomáhali mně!“

Vše mělo ještě dohru mezi Robertem a Bohem, jehož sdělení bylo v tomto duchu: „Vidíš, jak vy lidé si myslíte, jak mi pomáháte. Zatím já bych mohl lusknutím prstů vše udělat bez vás. Ale já toužím s vámi být. Radovat se ve společnosti s vámi a těší mě s vámi spolupracovat.“

Kateřina Friedová (Zemanová), farnost Lukavec

Svatý rok - neurážlivá komedie o lupičích staré školy

Když si do Googlu zadáte spojení "Svatý rok", tak hned v prvních výsledcích se kromě Jubilejního svatého roku zobrazí také francouzský film téhož jména z roku 1976. Nedávno promítal na cerekvické faře tento film kněz naší farnosti P. Martin Brácha. Jelikož vím, že má dobrý smysl pro humor, a nebyl jsem tam, tak jsem si nenechal ujít příležitost sledovat tento film v září v televizi (*v ivysílání České televize je v plné kvalitě ke zhlédnutí do 5. října*). A nelitoval jsem.

Název filmu opravdu naráží na svaté jubileum, to, které bylo vyhlášeno v roce 1975. Šéf lupičské bandy Max Lambert si před zatčením zakopal poblíž Říma několik milionů ve zlatě. Teď prchá z vězení a se svým kumpánem Pierrem Bizetem se musí k pokladu dostat co nejdříve. A protože je v Římě Svatý rok, letí tam v přestrojení za kněze - s tím, že i v cíli se v davu duchovních lépe ztratí. (Hořce musím říct: Ano, to byla ještě doba, kdy kněz požíval všeobecné úcty). Vše vypadá idylicky až do chvíle, kdy letadlo na lince Paříž-Řím ve vzduchu unesou bandité a donutí pilota přistát v severní Africe.

V tu chvíli plně vynikne mistrovské herectví Jeana Gabina (tímto filmem se mimochodem loučil s hereckou kariérou) a Jeana-Claudea Brialyho. Drsný Gabin s ledovým klidem a s úspornými gesty předvádí totální nadhled nad celou situací a Brialy je tak empatický a poetický, že kdyby šel kolem našeho kostela, tak ho běžíme poprosit, aby nám odsloužil mši. Zde "pouze" nechává cestující vykonávat si u něj životní zpověď, což asi ve francouzské komedii není třeba dál rozvádět. I když tu zazní několik hlášek typu "A jsme v p...i, monsignore", film nepřechází do situací, které by církev a víru v Boha nějak urážely (jako se děje třeba v Troškových komediích).

Bandité-únosci jsou samozřejmě hysteričtí a trapní a Max Lambert nad nimi jako zastánce poctivých lupičů "staré školy" nonšalantně zvítězí a navíc se dokáže i domluvit s policejním detektivem tak, aby to pro oba nebylo ponižující. Kromě banditů jsou tu zápornými postavami i majitel aerolinek a bankéř. Film si bere na paškál i rivalitu Francouzů a Angličanů nebo přehnaný feminismus. Chvilé, kdy "biskup" odzbrojuje únosce v Tangeru nebo kdy oběma podvodníkům dávají přednost římstí bohoslovci, patří k těm nejvtipnějším.

Oba muži vydrží v kolárcích až do pointy, která je stejně bizarní jako celý film. Každopádně Deo gratias, padres. *Jan Mazanec*

I letos si připomeneme, že domácí hospicová péče je naděje na důstojný závěr života mezi svými blízkými

Každý podzim se pelhřimovská Charita připojuje ke kampani Dožít doma na podporu mobilních hospiců a pořádá vlastní Dny domácí hospicové péče. Mnozí lidé však stále netuší, co přesně se v tomto období odehrává a že právě při Charitě Pelhřimov již od roku 2008 působí **Domácí hospicová péče Iris**. Jejím posláním je doprovázet vážně nemocné v poslední fázi života, aby mohli zůstat doma – obklopeni rodinou, známým prostředím a jistotou, že nejsou sami.

„Naše služby jsou určeny dospělým i dětem, kteří čelí nevyléčitelné nemoci v pokročilém stadiu a přejí si strávit poslední chvíle doma. Podporujeme i jejich rodiny, které péče často vyčerpává. Nabízíme jim odborné vedení, odlehčení i možnost sdílet obavy a nejistoty. Nemocným dokáže multidisciplinární tým zajistit podobně vybavené zázemí, jako by byli v nemocnici. Nechybí v něm lékaři, zdravotní sestry, sociální pracovník, psycholog, duchovní a pracovníci v sociálních službách. Společně se staráme, aby měl člověk co největší komfort, netrpěl zbytečnými bolestmi a byl v důstojném prostředí,“ řekla vedoucí Domácí hospicové péče Iris Jana Edrová.

Hospicová péče není pouze o smrti – je především o životě, o možnosti prožít poslední dny naplno, v blízkosti těch, kteří jsou pro člověka nejdůležitější.

Karla Bradáčová, Charita Pelhřimov

* * *

Součástí pelhřimovských Dnů domácí hospicové péče jsou tyto akce, na které Vás srdečně zveme:

1. Papučový den (*plakát vpravo*) - 8. října v 11:00 na Masarykově náměstí v Pelhřimově. Nazujte papuče a přijďte se zapojit do pokusu o překonání rekordu z roku 2019, kdy se sešlo 259 lidí v bačkorách. Společně tak připomeneme, že paliativní a hospicová péče umožňuje tisícům lidí prožít závěr života doma – v „papučovém pohodlí“.

2. Mše za klienty domácí hospicové péče Iris - 12. října v 19:00 v kostele sv. Bartoloměje v Pelhřimově

Charita
Pelhřimov

Nemocnice
Pelhřimov

DOMOV
JERABINA
příspěvková organizace

ČESKÉ
REKORDY
AGENTURA DOBRÝ DEN

spolu

Papučový den a pokus o rekord

8. 10. 2025 11:00

NA MASARYKOVĚ NÁMĚSTÍ V PELHŘIMOVĚ

Nazujte tento den papuče a vyjádřete
podporu činnosti mobilních hospiců.

Pod dohledem zástupce Agentury Dobrý den
se pokusíme překonat rekord z roku 2019,
kdy se nás v papučích sešlo 259.

pelhrimov.charita.cz
hospital-pe.cz

ORGANIZACE

Fórum mobilních
hospiců

GENERALNI PARTNER

STAVEBNÍŠ
České spořitelny

HLAVNÍ MEDIÁLNÍ PARTNER

Č
Česká televize

MEDIÁLNÍ PARTNER

Kino WPP Media

HUTNĚŘI

ZÁŠTITA

SPONZOROVANÉ MEDIÁ

PAPUČOVÝ DEN

Podpořeno
Rozvojovým
fondem
Města
Pelhřimov

Dožít doma

Srdečně Vás zveme na přednášku
pana Matěje Kůse z projektu

Sanitka SPLNĚNÝCH SNŮ

V ÚTERÝ 14. 10. 2025 OD 16:00
KD MÁJ MALÁ SCÉNA

Akce probíhá v rámci Dnů domácí hospicové péče

**NAŠÍM CÍLEM JE PŘINÁŠET
RADOST A POTĚŠENÍ.**

Naše cesty vedou tam,
kam táhne srdce naše klienty
a kam už nemají možnost
nebo sílu se dostat sami.
Pomáháme navštívit místa a události,
které si přeje klient ještě zažít.

Po přednášce
bude následovat beseda
a projekce obrázků
ze splněných snů klientů.

Vstupné dobrovolné

3. Přednáška a beseda o projektu Sanitka splněných snů (*plakát vlevo*) - 14. října v 16:00 (KD Máj v Pelhřimově, Malá scéna)
Hostem bude Matěj Kůs, zdravotnický záchranář, který pomáhá lidem na konci života splnit poslední přání – ať už jde o návštěvu rodného domu, oblíbeného místa či koncertu milované kapely.

Co IRIS nabízí:

- nepřetržitou (24/7) zdravotní pohotovost sestry a lékaře
- pomoc rodině při péči a úpravě domácnosti
- odlehčovací služby zpoplatněné dle zákona, pro úlevu pečujícím
- zapůjčení kompenzačních pomůcek (v režimu 926 zdarma)
- psychickou, sociální i duchovní podporu
- poradenství pro pozůstalé

Jak se stát klientem IRIS:

Žádost je možné vyzvednout osobně u nás nebo stáhnout z webu. Po vyplnění se uskuteční setkání v domácnosti, při němž se s rodinou probírají potřeby nemocného i možnosti služby. O přijetí rozhoduje vedoucí pracovník služby na základě doporučení lékaře a kapacity týmu. Veškerá zdravotní péče je bezplatná.

Fotbalisté vybrali 45 tisíc na podporu Charity

Letní zápas mezi FK Maraton Pelhřimov a týmem Real Top Praha vynesl více než 45 tisíc korun na podporu Charity Pelhřimov. Díky tomu jsme pořídili nový oxygenátor, pračku, vybavení pro vozový park a podpořili rodinu v tíživé situaci. (kb)

Údajně přelomová kniha, která vcelku drsně odhaluje současnou západní civilizaci. Autor o ní tvrdí, že není „skrytě věřící“ a že tedy nestačí jen ve správné chvíli udeřit na správnou strunu, a dotyčný začne chodit do kostela. Domnívá se, že Bůh přestal lidi zajímat, že už je ani nedráždí. Podle něj převládá „apateismus“. Předmluvu napsal Tomáš Halík, což také o něčem svědčí.

Knížka je chytrým „zrcadlem ke zpytování svědomí“, které nás může vyvést z toho, že se zaměřujeme jen na jednotlivé chyby. My přitom často přehlížíme, že problém je v základním směřování. Autorka má jako "cíl" člověka svobodného v Kristu, milujícího Boha a bližního. Právě tímto ideálem poměřuje defekty, které se schovávají za rozumnost, pořádnost, elán či pravdymilovnost.

Max je chytrý a sebevědomý, je mu 16 let. Jeho matka se rozvedla a buduje si kariéru. Ve škole podobně jako spolužáci pohrdá křesťanskými hodnotami. Pak ale před bandou spratků zachrání malého Tea, mentálně postiženého chlapce. Ten si svého zachránce oblíbí a Max zažije nové věci: teplo domova, upřímnost, respekt i lásku. Pak začne pátrat po svém otci – a to mu dál obrací život naruby.

Slovo „kontemplace“ je moderní, ale většinou se chápe jako cesta k tomu, jak líp spát, klidněji žít a nestresovat se v práci. Autoři ale ukazují, že kontemplace je vztah s Bohem a důkladné očištění od všeho, co brání vnímání Boží přítomnosti v srdci. To neznamená uzavřít se. Nově získaná svoboda se má přetavit do aktivního života. Cílem je zdravá rovnováha mezi kontemplací a činností.

Opat želivského kláštera Tadeáš Róbert Spišák v této homilii mj. hovoří o pevné víře vězňů nebo internovaných kněží v Želivě, kteří se ctí prošli "temným údolem". Ti se modlili za své pronásledovatele, a dokonce věřili, že ovoce jejich utrpení pomůže těm lidem ke spáse. Otec Tadeáš také upozorňuje, abychom v utrpení nezůstali "sedět", ale prošli jím.

Jeden komentář pod tímto videem říká: "Vypínám. Copak nemáte vlastní inteligenci?" Video včetně hlasu a kompilátu povzbuzujících biblických veršů je totiž evidentně dílem umělé inteligence. Ale co když cílem autora nebylo vydělat peníze, ale opravdu někoho povzbudit? Co když se autorovi podařilo i tak "d'ábelský vynález" jako AI přimět sloužit Bohu?

Pobožnost ke svaté Tváři Ježíše patří mezi ty typy úcty, která nemusí být pro každého srozumitelné. Přesto patří mezi tradiční modlitby církve. Jejím cílem není "adorovat utrpení", ale snaha být co nejbliž Ježíšovi i v jeho nejtěžších chvílích - a tak pochopit utrpení, které přineslo naši spásu. A tím čerpat naději pro nás i svět. Děkujeme za tip Ivě Vackové.

Tip na pouť: Prachatice – naše diecéze

Malebné město v podhůří Šumavy se může pochlubit majestátním chrámem s 53metrovou věží tyčící se nad historickým centrem. Zajímavá je hned trojí osobní vazba k našemu vikariátu. Řadu let v něm mše sloužil P. Pavel Šimák z Kamenice nad Lipou a pak také náš současný vikář P. Josef Sláčík. A nyní v něm jako kaplan působí P. Vojtěch Razi-
ma z Hor pod Křemešním. Chrám sv. Jakuba Staršího je také jubilejním svatým místem. Zde byl pokřtěn a ministroval sv. Jan Nepomuk Neumann, dodnes stále nedoceněný světec a misionář v USA. Je mu zasvěcena boční kaple s moderními vitrážemi.

Původní strmý krov trojlodního kostela patří k nejobdivovanějším výtvorům tohoto typu. V interiéru nechybí znaky někdejších majitelů města - Rožmberků. Kostel nejprve zdevas-
tovali husité (upálili v něm 85 osob) a jen se opravil, přišel r. 1507 obří požár. Před šesti lety byla dokončena velkolepá oprava za 33 milionů korun, vznikl nový oltářní stůl a odkryly se nové fresky. Zkrátka až pojedete v zimě na Šumavu, neměli byste kostel minout. (hm)

Foto: Wikipedia

Soutěž: poznejte fotku z našeho vikariátu

Minulou fotku Lenky Březinové - Boží muka v Krasíkovcích, jsme už jednou otiskovali, za což se omlouváme.

Tipy na snímek vpravo posílejte do 15. 10. na mazanec@centrum.cz či na WhatsApp (775 269 206).

Výherce obdrží jako dárek knihu od Matice křemešnické, které tímto patří poděkování.

